

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388846688/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Hænder. Det blev atter mørkt. »Gud forlade os Begge!» sagde han; »evig Taushed, og – om det var muligt – evig Forglemmelse!» Det forekom mig, at hun hulkede. Han udstødte et smerteligt Suk, og gik; lidt efter fulgte hun, og jeg blev alene.

Længe blev jeg endnu tilbage ganske forvirret og bedøvet af det, jeg her saa ufrivillig havde erfaret. Da jeg atter traadte ind i Balsalen, havde Man just demaskeret sig. Doctoren og Capitainen vare ganske eens klædt, nemlig som Don Juan. Fru H* havde Tyrkindedragt; Frue L* havde bestemt baaret samme Dragt, da jeg saa hende paa Sophaen; nu var hun Hyrdinde – det var mig baade paafaldende og mistænkeligt. Doctoren var i et glimrende Lune: han gjækkede Frue H*, og paastod, at hun havde mødt ham ene i Gangen, og omfavnet ham i den Tanke, at han var Capitainen; denne stod hos, og prøvede paa at lee; men Forsøget faldt uheldigt ud og endtes med en tvungen Hoste. Frue L*s Ansigt var uden mindste Forandring; hun smilte saa roligt, som hun plejede, til alle hendes Veninders spøgefulde Anmærkninger. Jeg begyndte at mistroe mine egne Øjne: havde hun været skyldig, hvor var det da muligt at bevare en slig – jeg kunde sige – Helvedes Rolighed? Tyrkinden i hiint Værelse kunde jo dog have været en Anden, som lignede hende; min Hovedpine havde maaskee betaget mine Sandser deres Skarphed, o.s.v. Kort sagt: jeg havde næsten gjenvundet min Tro paa hendes Uskyldighed, da min Kone – en fin lagttagerinde – nogen Tid efter i Fortroelighed sagde mig, »hun frygtede for, at hendes forhen yttrede Mistanke ikke var ganske ugrundet.« At der siden hiin Maskerade var foregaaet en væsentlig Forandring med den Første, faldt tydeligt i Øjnene: han var ofte adspredt, og hensunken i Tanker; han havde mistet sin forrige jevne Munterhed, og i dens Sted faaet en sælsom Lystighed, der frembrød stødviis, og tidt uden rimelig Foranledning. Aarsagen til denne Forandring – Nag over hans uvitterlige Brøde – var mig jo velbekjendt; men jeg fortaug det for min Kone. Jeg søgte at forsvare Frue L*; men indlod mig ikke paa nogen Forklaring Capitainen angaaende. »Kjære Kone!» sagde jeg, »vogt Dig for at mistænke Nogen! det er jo ellers ganske mod din Natur – veed Du Noget? har Du seet Noget? → ← Kun et eneste Øjekast» svarede hun; »men det var et Øjekast, som bragte ham til at rødme, og mig til at blegne; vi maae altsaa begge To have forstaaet det. Det var hurtigt, som et fjernt Lynglimt paa en natlig Skye; men klart nok til at give Lys. De vare

ene To i Værelser, og jeg saae det med fravendt Ansigt i et Spejl. Jeg rystede paa Hovedet, som om jeg ikke troede hende, og paabød Taushed om denne Sag: «Vi ville ej engang selv tale med hverandre om denne Materie» sagde jeg: «hvi hvor let kan Du ikke tage fejl i dine Formodninger; et Øjekast kan jo have flere Betydninger – hvorfor da antage den vætste?» Hun rystede ogsaa paa Hovedet; og nu blev dette Æmne ikke bragt paa Bane i – tive samfulde Aar.

Imidlertid fortsatte min Kone og jeg meget længe vore lønlige og ganske isolerede lagttagelser; men Intet – ikke det Allermindste – opdagedes. Capitainen gjenvandt efterhaanden – ikke sin forrige aabne Munterhed – men dog en vis Holdning i sit Væsen, der havde et alvorligere – maaskee mattere – Anstrøg. Han blev jo ogsaa med hver Dag ældre, og mere og mere forsvandt jo for ham det søde Haab om Faderglæder. Tiden, som ruller os hen ad vor Bane, afslider alle vore ungdommelige Følelsers skarpe Kanter; og vi opnaae uformærkt enten Fasthed eller Bøjelighed, Styrke eller Sløvhed, indtil omsider alle Lidenskaber forlade os, for at begynde deres Spil med yngre og blødere Hjerter.

Triangeln blev uforstyrret; Circlerne ligesaa. Vi holdt vore Concenter; vi spulte vore Lombre. Vore Børn voxte til, formerede Stemmerne i de Første og løste os af i den Sidste, naar Postnyhederne vilde dele vor Opmærksomhed.

Doctorens to ældste Sønner vare blevne Candidater i Medicin og Chirurgie; min i Theologie; hans ældste Datter gift og min forlovet; da Vulcanen, der saa længe og saa lønlig havde ulmet i Mørket, brød Forborgenhedens Dække, og ved sin uventede Eruption ødelagde evende Familiens jordiske Lyksalighed.

Jeg var kommen hjem fra en Rejse, der havde medtaget flere Dage, da min Kone tog imod mig med den bedrøvelige Efterretning: at Majoren var meget syg. Jeg kastede Rejseklæderne og ilede derover. Han sov. Fruen stod med bekymret Mine og foldede Hænder ved Hovedgierdet af hans Seng; et smerteligt Smil var hendes Hilsen til mig. Jeg nærmede mig sagselig, og spurgte hvidskende om den kjære Syges Tilstand. Hun virrede blot med Hovedet, og vedblev gennem de frembrydende Taarer at betragte ham. Hans Søvn var urolig; Læber og Fingre vare i idelig Bevægelse, og Øjnene rullede uophørlig under deres Laage.

Jeg satte mig, for at vente paa hans Opvaagnen. Imidlertid fortalte